

ΚΕΚΡΟΥ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἔως ἂν διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθύνῃ ἡ γλῶττα.

Ἔτος Α'. — 1 Ἰουλίου 1876. — Φυλλάδιον 9.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Χρονικὸν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας. — Προδότου τὰ Αἰγυπτιακά. —
Ἱστορία τῆς Κύπρου. — Διάλογος Πάπα καὶ Πέτρου. — Ὅψεις. — Φυσιο-
γνωμία τοῦ Χριστοῦ. — Ἐξετάσεις Ἀμπετείου Σχολῆς.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ
1876.

ΚΕΚΡΟΨ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ.

Συλλόγος

Διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομητάς.	Φρ.	30
Διὰ τοὺς ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου	,	35
Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου.	,	20

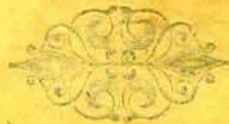
Ἡ ΕΠΟΙΗΣ

Ὁ ΚΕΚΡΟΨ ἀνταλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἑφημερίδα ἢ περιοδικόν. Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀνταλασσόμενα φύλλα, χρησιμεύοντα διὰ τὸ Ἀναγνώστηριον τοῦ Συλλόγου, δεόν ν' ἀπευθύνωνται :

A la Société Littéraire Hellénique « L'Union » CAIRE.

Ἡ Συλλογία — 1878

Ὅσοι τῶν ἐκδοτῶν ἑφημερίδων ἢ περιοδικῶν συγγραμμάτων δὲν ἐπιθυμοῦσι ν' ἀνταλλάξωσι τὰ φύλλα των πρὸς τὸν ΚΕΚΡΟΨΑ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τὸ τε παρὸν καὶ προηγούμενα φυλλάδια, ἅπερ τοῖς ἀπεστάλησαν ἐπ' ἀνταλλαγῆ.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΤΥΠΟΣ ΑΓΡΑΦΩΝ ΚΟΤΑΒΟΥΚΗ
1878

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Εἰς τὸ παρὸν ἐξώφυλλον τοῦ ὁ ΚΕΚΡΟΥΘ θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσὶν παντὸς οἰουδήποτε νεοφανοῦς βιβλίου, οὗ ἀγτίτυπον ἤθελε σταλεῖ παρὰ τοῦ Ἐκδότου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύλλογον «**Η ΕΝΟΤΗΣ.**»

ΟΜΗΡΟΣ

Περιοδικὸν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ὁμωνύμου Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

Συνδρομὴ ἑτησία προπληρωτέα, ἐν Καίρῳ καὶ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ φρ. 15.

Ἐπιστατεῖ ἐν Καίρῳ καὶ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ ὁ Ἑλληνικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος «**ΕΝΟΤΗΣ.**»

ΑΦΡΙΚΗ

ΠΕΝΤΕ ΕΝ ΔΕΥΤΕΡΑΤΩ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

Συγγραφή **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΚΑΙ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΓΡΑΝ

Νότιος Ἀμερική, Αὐστραλία καὶ Εἰρηνικὸς Ὠκεανός,

Συγγραφή **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ** εἰς μέρη τρία.

Τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα ἐξ ὄλων τῶν μέχρι τοῦδε ἔργων τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἐν παραρτήματι δημοσιευθέντων ἐν τῷ ἀξιολόγῳ ὁμωνύμῳ περιοδικῷ τοῦ ἐν Σμύρνῃ Φιλεκπαιδευτ. Συλλόγου **ΟΜΗΡΟΣ** ἐξεδόθησαν εἰς ἰδιαίτερα βιβλία ἐπιμελῶς τετυπωμένα καὶ δι' ὠραίων εἰκονογραφιῶν πεποικιλμένα.— Εὐρίσκονται ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις Ὀ μ ἦ ρ ο υ καὶ τοῖς Συλλόγοις Καίρου καὶ Ἀλεξανδρείας.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

ΕΠΙΣΤΑΤΟΥΣΙ

Και ἐπιμελοῦνται τῶν συμφερόντων τοῦ Κέκροπος
ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

- Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὁ Κος Ε. Ε. Ρούπας.
- » Βένγα, » Ἀλέξ. Καμπάνης.
- » Βίρκετ-ελ-Σάβ » Π. Ήσαίας.
- » Δαμανχούρ » Ἐπ. Σολομωνίδης, ἱατρός.
- » Ζαγαζίκιον » Γεώργ. Φ. Φιλιππίδης, ἱατρός.
- » Ἴσινα » Γ. Μανιατόπουλος.
- » Κάφρ-ἐλ-Δαουάρ » Ἀλκ. Γερωνυμίδης.
- » Μανσούρα » Α. Κροκίδας.
- » Τάντα » Ἀθ. Ταμβακόπουλος.
- » Τάχτα » Σάβ. Τιθέριος.
- » Φαγιούμ, » Ἀντ. Καμπάνης, Ἑλλην Πράκτωρ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ.

Ἐν Σμύρνη, ὁ Φιλεκαπαιδευτικός Σύλλογος «Ὁμηρος.»

Ἐν Ἀθήναις, ὁ Φιλεκαπαιδευτικός Σύλλογος «Ὁμόνοια.»

Ἐν Ἀθήναις, ὁ Φιλεκαπαιδευτικός Σύλλογος «Ὁμόνοια.»

Κ Ε Κ Ρ Ο Ψ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η Ε Ν Ο Τ Η Σ

ΕΤΟΣ Α΄.

1 Ιουλίου 1876.

ΦΥΛΛ. Θ΄.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

49.

ΠΟΛΙΤΙΑΝΟΣ.

(777—788 Μ. Χ.)

Ἰατρὸς ὢν καὶ οὗτος, προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Καλίου Ἄρον εἰς Βαγδάτ, καὶ, θεραπεύσας αὐτόθι τινὰ τῶν μάλλον ἠγαπημένων γυναικῶν τοῦ Καλίου (Αἰγυπτίαν χριστιανὴν κατὰ τινὰς), ἔλαβε παρ' αὐτοῦ πολλά τε καὶ πλούσια δῶρα, καὶ δὴ καὶ διαταγὴν, ὀρίζουσαν τὴν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπόδοσιν τῶν ὑπὸ τῶν Κοπτῶν καταληφθεισῶν ἄλλοτε Ἐκκλησιῶν, ἃς καὶ παρέλαβεν, ἅμα ἐπανελθὼν. Ἐπ' αὐτοῦ ἠθροίσθη ἡ ζ' οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ἐν Νικαίᾳ τὸ δευτερον συγκληθεῖσα κατὰ τῶν εἰκονομάχων, εἰς ἣν ὁ Ἀλεξανδρείας ἀντιπροσωπεύθη ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου Ἰωάννου. Πατριαρχεύσας δ' ἔτη 11, ἀπέθανε τῷ 788.

50.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ Β΄.

(789—811 Μ. Χ.)

Τὸν Πολιτιανὸν διεδέξατο ἐπὶ τοῦ θρόνου

τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀπολλινάριος ὁ Β΄, ἡ κατ' ἄλλους Βαλεντιανὸς, ἰατρὸς καὶ αὐτὸς, πατριαρχεύσας ἔτη 22, καὶ ἀποθανὼν τῷ 811.

51.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ.

(812—835 Μ. Χ.)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀπολλινάριου ἀνῆλθεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας ὁ Χριστόδουλος, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, πρὸς ὃν ἀπῆλθε μόνος ἐπὶ τούτῳ. Πατριαρχεύσας δ' ἔτη 24, ἀπεβίωσε τῷ 835.

52.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ.

(835—839 Μ. Χ.)

Τὸν Χριστόδουλον διεδέξατο ὁ Εὐστάθιος, περὶ οὗ οὐδὲν γινώσκομεν ἄλλο ἢ ὅτι ἐποίησανε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ 4 μόνον ἔτη.

53.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ.

(840—853 Μ. Χ.)

Οὗτος, διαδεχόμενος τὸν Εὐστάθιον, προσεβλήθη μικρὸν μετὰ τὴν ἀναγέρουσιν τοῦ ὑπὸ

παραλυσίας, και διηύθυνε τὰ τῆς Ἐκκλησίας διὰ Τοποτηρητοῦ, Ἐπισκόπου τινὸς Πέτρου, ἐπὶ ἔτη 15.

54.

Σ Ω Φ Ρ Ο Ν Ι Ο Σ.

(833—868 μ. χ.)

Σωφρόνιος ὁ Α΄. Ὦν ὁ Εὐτύχιος καλεῖ σοφὸν ἄνδρα καὶ φιλόσοφον, ἀνηγορεύθη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοφόρου. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας αὐτοῦ ὁ Καλὶφης Μοθασάελ ἀπηγόρευσε τοῖς Χριστιανοῖς ν' ἀναβαίνωσιν ἵππους, διέταξεν αὐτοὺς νὰ διακρίνωσιν τῶν Μουσουλμάνων διὰ τῆς ἐνδυμασίας τῶν, καὶ ποικιλοτρόπως τοὺς ἐξηυτέλισεν, ὁ δὲ τῆς Αἰγύπτου Διοικητῆς ἐφάρμοσε μετ' ἰδιαζούσης ἀστυρνότητος τὰς διαταγὰς ταύτας, προσπαθῆσας μάλιστα καὶ αὐτὴν τὴν Θεῖαν Μυσταγωγίαν ν' ἀπαγορεύσῃ τοῖς Ὁρθοδόξοις. Ὁ Σωφρόνιος ὑπῆρξε ζηλωτῆς τῆς τῶν εἰκόνων προσκυνήσεως, καὶ ἔγραψεν ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸν εἰκονομάχον Αὐτοκράτορα. Ὁμοίως ὑπερασπίσθη τὸν Πατριάρχην Ἱγνάτιον κατὰ τοῦ ὑποσκελίσαντος αὐτὸν Φωτίου. Πατριαρχεύσας δ' ἔτη 13, ἀπέθανε τῷ 867 ἔτη.

55.

Μ Ι Χ Α Η Λ.

(868—878 μ. χ.)

Τὸν Σωφρόνιον διεδέξατο Μιχαὴλ ὁ Α΄ ὅστις ἀντεπροσωπεύθη εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθεῖσαν, τῷ 869, Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν κατὰ Φωτίου, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιάκονου αὐτοῦ Ἰωσήφ, συνυπογράφαντος τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς. Ἀπέθανε δὲ μετὰ δεκάετη πατριαρχείαν τῷ 878 ἔτει.

56.

Μ Ι Χ Α Η Λ Β΄.

(879—909 μ. χ.)

Τὸν Μιχαὴλ Α΄ ἀποθανόντα, διεδέξατο εἰς

τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας Μιχαὴλ ὁ Β΄, ἐφ' οὗ, τῷ 879, συνεκροτήθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοπικὴ Σύνοδος ἐπὶ τῆς β' πατριαρχείας τοῦ Φωτίου, ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ Ἱγνατίου. Εἰς τὴν Σύνοδον ταύτην ὁ Πατριάρχικὸς τῆς Ἀλεξανδρείας Θρόνος ἀντεπροσωπεύθη ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου Κοσμᾶ, ὅστις, συνωδῶ ταῖς ὁδηγίαις του, συνυπέγραψε τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Φωτίου καὶ τὴν καθάρσιν τοῦ Ἱγνατίου, ἀποδοκιμάσας οὕτως ἕσα ὁ τοῦ Μιχαὴλ Α΄ ἀντιπρόσωπος Ἀρχιδιάκονος Ἰωσήφ εἶχε νυρώσει ἐν τῇ Η'. Συνῶδῳ κατὰ τοῦ Φωτίου. Μετὰ μακρὰν δὲ τριακονταετῆ πατριαρχείαν ὁ Μιχαὴλ Β΄ ἀπέθανε τῷ 909 ἔτη.

57.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ Ζ΄.

(909—914 μ. χ.)

Μετὰ Μιχαὴλ τὸν Β΄ ἐξελέγη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰωάννης ὁ Ζ΄. ὁ ἐπιλεγόμενος Μαῖου μᾶς, ὅστις, πατριαρχεύσας ἔτη 4, ἀπέθανε τῷ 914.

58.

Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Δ Ο Υ Λ Ο Σ Β΄.

(914—933 μ. χ.)

Τὸν Ἰωάννην Ζ΄ διεδέξατο Χριστόδουλος ὁ Β΄. ὁ ἐπιλεγόμενος Χ α λ ε π λ η ς, διότι κατήγετο ἐκ Βεβρόιας (Χαλεπίου) τῆς Συρίας. Οὗτος, χειροτονηθεὶς ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἠλίας, ὑπεχρεώθη ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὅτε ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπως ἐγκαθιδρυθῆ, νὰ χειροτονηθῆ ἐκ νέου ἐν τῇ αὐτοῦ μητροπόλει, ὑπὲρ καὶ ἐγένετο. Ἀπέθανε δὲ μετὰ πατριαρχείαν 18 ἐτῶν, τῷ 933.

59.

Ε Υ Τ Υ Χ Ι Ο Σ.

(933—940 μ. χ.)

Τὸν Χριστόδουλον Β΄ διεδέξατο, τῇ 8 Φεβρουαρίου τοῦ 933, ὁ Εὐτύχιος, τοῦπίκλην Σεῖθ, γεννηθεὶς ἐν παλαιῷ Καίρω, κάτο-

χος παιδείας καὶ τῆς ἀραβικῆς γλώσσης, εἰς ἣν συνέγραψεν Ἀ ρ α β ι κ ᾶ Χ ρ ο ν ι κ ᾶ, κατὰ τινὰς δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα θεολογικῆς καὶ ἱατρικῆς ὕλης. Ἀπέθανε δὲ μετὰ πατριαρχείαν ἐπταετῆ, τῇ 12 Μαΐου 940, ἐν ἐτάφῳ ἐν Φοστάτ (παλαιῷ Καίρω) κατ' ἄλλους δὲ παρητήθη.

60.

Ι Σ Α Α Κ.

(940—933 μ. χ.)

Τὸν Εὐτύχιον διεδέξατο ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Ἰσαάκ, περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο γινώσκωμεν ἢ ὅτι ἐπατριάρχευσεν ἐπὶ ἔτη 15.

61.

Ι Ω Β.

(933—968 μ. χ.)

Καὶ περὶ τούτου, καλουμένου παρ' ἄλλων Ἰακώβ, οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει γνωστὸν, ἢ ὅτι διεδέξατο τὸν Ἰσαάκ, καὶ ἐπατριάρχευσεν ἔτη 13.

62.

Η Λ Ι Α Σ.

(968—1080 μ. χ.)

Περὶ τούτου ὑπάρχει γνωστὸν μόνον, ὅτι κατείχε τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας τῷ 968, ἐπομένως εἰκάζεται, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη (τῷ 970) τὸ νῦν Κάϊρον ὑπὸ τοῦ Ζουχάρ, στρατηγοῦ τοῦ Φατιμίτου Καλίφου τῆς Ἀφρικῆς Μ ο ἔ ζ, ὅστις τῷ 972 εἰσήλασε θριαμβευτικῶς, καὶ ἐγκατέστησεν αὐτόθι τὴν καθέδραν τοῦ Καλιφάτου του. Ἐπατριάρχευσε δὲ πιθανῶς ὁ Ἠλίας ἐπὶ ἔτη 12.

63.

Α Ρ Σ Ε Ν Ι Ο Σ.

(980—998 μ. χ.)

Οὗτος ἀνηγορεύθη Πατριάρχης ὑπὸ τοῦ Καλίφου Ἀζίζ, υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Μοῆζ, γαμβροῦ δ' ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ τε Ἀρσενίου τούτου καὶ τοῦ Ἱερμίου, ὃν ἀνηγόρευσε ὁμοίως

Πατριάρχην Ἱεροσολύμων. Κατὰ διαφόρους μαρτυρίας, ἐπατριάρχευσεν ὁ Ἀρσένιος ἐπὶ ἔτη 17, ὥστε, ὡς φαίνεται, μικρὸν ἐπέζησε τοῦ γαμβροῦ του Καλίφου, ἀποθανόντος, ὡς γνωστὸν, τῷ 996 ἔτει.

64.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ Γ΄.

(998—1017 μ. χ.)

Τὸν Ἀρσένιον διεδέξατο ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Γεώργιος Γ΄, περὶ οὗ γινώσκωμεν μόνον, ὅτι διώκησε τὰ τοῦ θρόνου ἐπὶ 20 σχεδὸν ἔτη.

65.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ Β΄.

(1017—1033 μ. χ.)

Κατὰ τὴν ἐκκαίδεκαετῆ ταύτην περίοδον ἐκόσμησε τὸν Ἀλεξανδρινὸν θρόνον Θεόφιλος ὁ Β΄. ὁ ἐπικληθεὶς ἐ ν ἄ ρ ε τ ο ς. « Οὗτος παρεγένετο εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου Β΄. τοῦ Β ο υ λ γ α ρ ο κ τ ὶ ο υ » κατὰ δὲ τὴν αὐτοῦ διατριβὴν ἐν Βυζαντίῳ (τῷ 1019) ἐξεβρόχη διαμάχην ἀπροσδόκητος μετὰ τοῦ αὐταρχοῦντος Βασιλείου καὶ τοῦ τηλικαῦτα πατριαρχεῦοντος Σεργίου τοῦ Β΄. τοῦ μὲν διὰ τοὺς ἐν πολέμῳ φόνους κωλύσαντος μὴ δεόντως τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ ἐκκλησιασθῆναι, τοῦ δὲ ὑπ' ὀργῆς χεῖρα ἐκτείναντος κατὰ τοῦ Πατριάρχου, καὶ τούτου πάλιν δριμύ λαλήσαντος κατὰ τοῦ Βασιλέως. Ἐφ' ἧς σοβαρᾶς περιστάσεως προσεκλήθη ὁ Ἀλεξανδρεὺς οὗτος Θεόφιλος ἐπὶ τῷ δικάσαι, κατὰ τὸν Λογοθέτην Ἐπιφάνειον, τὴν τσσαύτην ἀμφοτέρων δύο μεγάλων οἰκουμενικῶν ὑποκειμένων παραφορᾶν. Τῷ δὲ Θεοφίλῳ παρίσταται εἰς νοῦν ἡ πλασματώδης αὐτῆ καὶ ἀστεία ἐπίνοια κατασκευάσας ἐκ κηροῦ δύο ἀνδριάντας, ἔστησεν αὐτοὺς ἐν κοινῇ συνελεύσει ἀντικρῶ ἀλλήλων, καὶ, μηδὲν εἰπὼν, ἐπήνεγκε τὴν κρίσιν, τοῦ μὲν ἐνὸς ἀνδριάντος ταμῶν τὴν γλῶσσαν, τοῦ

δ' ἑτέρου τὴν δεξιὰν χεῖρα. Οὕτω δὲ τῷ τοιοῦτῳ μηχανήματι τὴν κρίσιν ἐπήνεγκε, διαλλάξας τὰ διαμαχόμενα πρόσωπα πρὸς εὐχαρίστησιν πάντων. Ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν τοῦ θρόνου διάδοχοι Κ ρ ο ι τ α ἰ τ ῆ ς Ο ἰ κ ο υ μ ἔ ν η ς ἐπιφημίζονται.»

66.

Λ Ε Ο Ν Τ Ι Ο Σ.
(1034—1062 μ. χ.)

Οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει περὶ τούτου γνωστὸν, ἢ ὅτι ὑπῆρξεν ὁ προκάτοχος Ἰωάννου Η'. τοῦ Κ ω δ ω ν ἄ τ ο υ, οὗ ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις, τῷ 1062 εἶνε τελευτῆς γνωστῆ.

67.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ Η' .
(1062—1100 μ. χ.)

Τὸν Λεόντιον διεδέξατο, ὡς προείπομεν, Ἰωάννης δ' Η'. Τινὲς ὑποθέτουσιν, ὅτι ἴσως οὗτος ἦν ὁ ἐπιλεγόμενος Κ ω δ ω ν ἄ τ ο ς, περὶ οὗ Δοσίθεος ὁ Ἱεροσολύμων γράφει, ὅτι ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας μετατέθη εἰς Τύρον, «οὐ κατὰ προεδρείαν, ἀλλὰ κατὰ μετὰθεσιν ἀληθινὴν».

68.

Σ Α Β Β Α Σ Β' .
(1100—1122 μ. χ.)

Τὸν Ἰωάννην Η'. διεδέξατο εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Σάββας, ὅστις διώκησε τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ ἔτη 22.

69.

Θ Ε Ο Δ Ο Σ Ι Ο Σ Β' .
(1122—1137 μ. χ.)

Περὶ τούτου οὐδὲν γνωρίζομεν ἄλλο, ἢ ὅτι ἐγένετο διάδοχος τοῦ Σάββα, καὶ ἐπατριάρχευσεν ἐπὶ ἔτη 15.

70.

Σ Ω Φ Ρ Ο Ν Ι Θ Σ Β' .
(1138—1172 μ. χ.)

Διαδεξάμενος οὗτος Θεοδόσιον τὸν Β'. διώ-

κησε τὰ τοῦ θρόνου ἐπὶ ἔτη 84. Κατὰ Ἰωάννην τὸν Κίνναμον, ὁ Σωφρόνιος παρέστη, τῷ 1164, μετὰ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τοὺς γάμους τοῦ Αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ μετὰ Μαρίας τῆς Αὐστριακῆς.

71.

Μ Α Ρ Κ Ο Σ Β' .
(1172—1209 μ. χ.)

Οὗτος διώκησε μετὰ Σωφρόνιον τὸν Β'. τὰ τοῦ θρόνου ἐπὶ ἔτη 38. Περὶ τὰ τέλη τῆς Πατριαρχίας αὐτοῦ συνέβη ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων, τῇ 1204 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1204, ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ τῆς ἑβδομάδος τῶν Βαΐων.

72 καὶ 73.

Ν Ι Κ Ο Λ Α Ο Σ καὶ Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Ο Σ.
(1209—1233 μ. χ.)

Περὶ τοῦ Νικολάου τούτου γινώσκομεν θετικῶς, ὅτι κατεῖχε τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ἤδη ἀπὸ τοῦ 1210 ἔτους, διότι κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Γ' ἔγραψε πρὸς αὐτὸν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν, καὶ μέχρι τοῦ 1223, διότι κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος ὁ αὐτὸς Νικόλαος ἔγραψεν ἐπιστολὴν τῷ Πάπᾳ Ὀνωρίῳ Γ', ἐκτραγωδῶν ἐν αὐτῇ τὰς καταδρομὰς καὶ ἀθλιότητας τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ χριστιανισμοῦ.

Πότε δ' ἐπακριβῶς ἀπέθανεν ὁ Νικόλαος, καὶ πότε ἀνηγορεύθη ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἐλευθέριος, εἶνε ἄγνωστον. Γινώσκομεν δὲ μόνον τούτο θετικῶς, ὅτι οἱ δύο οὗτοι Πατριαρχαὶ διώκησαν τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ 46 ἔτη.

74.

Ν Ι Κ Ο Λ Α Ο Σ Β' .
(1233—1268 μ. χ.)

Οὗτος, κατὰ τὸν Παχυμέρη, ἀναφέρεται ὡς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς κατὰ

Μάϊον τοῦ 1264 ἀθροισθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει τοπικῆς Συνόδου ὑπὸ τοῦ ἀνακτήσαντος τὴν πρωτεύουσιν ἐκ τῶν Λατίνων (1264) Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, πρὸς καθαιρέσιν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀρσενίου, οὗ ἐκηρύχθη ὑπέρμαχος ὁ Νικόλαος Β', καὶ μέχρι θανάτου ἠρνήθη νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν καθαιρέσιν ταύτην ἐπισκόπων.

75.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ Β' .
(1268—1281 μ. χ.)

Ὁ Γρηγόριος οὗτος διεδέχθη τὸν Νικόλαον, καὶ ὑπῆρξε προκάτοχος τοῦ Ἀθανασίου Γ' τοῦτο μόνον γινώσκομεν περὶ τούτου, καὶ ὅτι ἐπατριάρχευσε κατ' ἄλλους μὲν 37 ἔτη, ὑπερ ἀπίθανον, κατ' ἄλλους δὲ, ὑπερ καὶ τὸ πιθανώτερον καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ γεγονότα συμβιβάζομενον, ἔτη 13.

76.

Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Σ Γ' .
(1281—1308 μ. χ.)

Ὁ Ἀθανάσιος Γ', ἐπικαλούμενος ὁ Σι να ῦ τ η ς, διότι ἦν εἰς τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Σινᾶ ἐνασκουμένων πατέρων, σοφία δὲ καὶ ἀγιότητα διαπρέπων, ἤρθη ἐπὶ τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον. Παρέστη δὲ εἰς τὴν τῷ 1282 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Α' ἀθροισθείσαν, τοπικὴν Σύνοδον κατὰ τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Βέκου, ὡς κακοφρονούντος καὶ ἀποδεχομένου, χάριν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος κακοδοξίαν τῶν Λατίνων, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν καθαιρέσιν αὐτοῦ. Ἀναφέρεται δὲ, ὅτι ὁ Ἀθανάσιος ἀνεφώνησεν ἐν τῇ Συνόδῳ πρὸς τὸν Βέκον, «Καὶνὰ σοι, Βέκε, ταῦτα τὰ δόγματα ταῦτα παρὰ τῶν πατέρων οὐκ ἐδιδάχθημεν ἐκεῖνα δ' ἄπερ ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς

παρέδωκε, ταῦτα μόνον οἶδαμεν, καὶ ταῦτα κρατοῦμεν.» Ἦν ὁ Ἀθανάσιος σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ σοφοῦ Γεωργίου τοῦ Παχυμέρη, ὅστις καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν παράφρασιν εἰς Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην μετὰ προοιμίου. Διαλάμψας δ' ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ ἔτη 84, 27, ἀπέθανε τῷ 1308 ἔτει.

77.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ Γ' .
(1308—1332 μ. χ.)

Ὁ Γρηγόριος οὗτος ἀναφέρεται ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου, ὡς διαδεξάμενος Ἀθανάσιον τὸν Γ'. ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐφ' οὗ διέμεινεν ἐπὶ ἔτη 24.

(ἀκολουθεῖ.)

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

(Συνέχεια.)

§ 42. Ὅσοι μὲν ἔχουσιν ἐγείρει ναὸν εἰς τιμὴν τοῦ Θεθαίου Διὸς, ἢ ὅσοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν Θεθαϊκὸν νομὸν, δὲν θυσιάζουσι πρόβατα, ἀλλὰ αἴγας, διότι οἱ Αἰγύπτιοι δὲν σέβονται πάντες ὁμοίως ὅλους τοὺς Θεούς, πλὴν τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὄσιριδος, (δὲν λέγουσιν, ὅτι εἶνε Διόνυσος), οὗς ὁμοίως πάντες σέβονται. Ὅσοι δὲ ἔχουσιν ἐγείρει ἱερὸν τοῦ Μένδητος, ἢ ὅσοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν Μενδήσιον νομὸν, δὲν θυσιάζουσι αἴγας, ἀλλὰ πρόβατα. Καὶ οἱ μὲν Θεθαῖοι, καὶ ὅσοι χάριν τούτων δὲν θυσιάζουσι πρόβατα, λέγουσιν, ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐτέθη εἰς αὐτοὺς διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν· ὁ Ἡρακλῆς ἠθέλησεν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ἴδῃ τὸν Δία, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ ὁ Ἡρακλῆς. Ἐπὶ τέλους δὲ, ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμενε παρακαλῶν, ὁ Ζεὺς ἐπενόησε τὸ ἐξῆς· ἐκδάρας κριὸν, ἔλαβε τὸ δέρμα αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ ὄλην τὴν κεφαλὴν, ἦν, ἀποκόψας ἐνδοθεν, ἐτήρησε συνεχομένην μετὰ τοῦ δέρματος καὶ

προέχουσαν, και, ένδυθεις αὐτό, παρουσιάσθη εἰς αὐτόν οὕτως ένδεδυμένος. Ἐκτοτε δὲ κρι-οκέφαλον κατασκευάζουσι τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς οἱ Αἰγύπτιοι. Παρὰ τούτων δὲ παρέλαβον τὴν παράστασιν ταύτην και οἱ Ἀμμώνιοι, οἵτινες εἶνε ἄποικοι Αἰγυπτίων και Αἰθιοπῶν, και λαλοῦσι γλώσσαν, μετέχουσαν τῆς γλώσσης τῶν δύο τούτων ἐθνῶν. Νομίζω δὲ και ὅτι οἱ Ἀμμώνιοι ὠνομάσθησαν οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι Ἀ μ μ ο ὦ ν καλοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Δία. Διὰ τοῦτο οἱ Θηβαῖοι δὲν θυσιάζουσι τοὺς κριούς, ἀλλὰ τοὺς θεωροῦσιν ἱερούς. Μίαν δὲ ἡμέραν τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Διὸς, κατακόψαντες και ἐκδάραντες ἓνα κριόν, ένδύουσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς διὰ τοῦ δέρματος, και ἔπειτα φέρουσι πρὸς αὐτὸ ἄλλο ἄγαλμα Ἡρακλέους ἀφοῦ δὲ κάμωσι ταῦτα, θρηνοῦσι τὸν κριόν οἱ περὶ τὸ ἱερόν ἅπαντες, τύπτοντες ἑαυτοὺς, και ἔπειτα θάπτουσι αὐτόν, ἐγκλείσαντες ἐν θήκῃ ἱερᾷ.

§ 43. Περὶ δὲ τοῦ Ἡρακλέους τούτου ἤκουσα, ὅτι εἶνε εἰς τῶν δώδεκα Θεῶν. Περὶ δὲ τοῦ ἄλλου Ἡρακλέους, δὲν γινώσκουσιν οἱ Ἕλληνας, οὐδαμοῦ τῆς Αἰγύπτου ἠδυνήθην ν' ἀκούσω τι. Ὅτι δὲ δὲν παρέλαβον τὸνομα τοῦ Ἡρακλέους οἱ Αἰγύπτιοι παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ μάλλον οἱ Ἕλληνας παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, και ὅτι Ἕλληνας ἔδωκαν τὸ ὄνομα Ἡρακλῆς εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιτρώωνος, τοῦτο πολλὰ τε και ἄλλα τεκμηριοῦσι, ἐν δὲ και τὸ ἀκόλουθον ὅτι τοῦ Ἡρακλέους τούτου οἱ γονεῖς ἀμφότεροι ὄ,τε Ἀμφιτρώων και ἡ Ἀλκμήνη, ἦσαν καταγωγῆς ἀνάκαθεν Αἰγυπτιακῆς (α), και ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι λέγουσιν

(α). Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ἐν τῇ περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους λόγῳ του, ὅτι ἐν τῇ ἐν Ἀλιάρτῳ τῆς Βοιωτίας τάφῳ τῆς Ἀλκμήνης εὑρήται ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου, ἀνοίξαντος αὐτόν πρὸς μετακομιδὴν τῶν λειψάνων εἰς Σπάρτην, πλὴς χαλκίνη, φέρουσα ἐπιγραφὴν μυστη-

ὅτι δὲν γνωρίζουσι καὶ τὸνομα οὔτε τοῦ Ποσειδῶνος, οὔτε τῶν Διοσκούριων, οὔτε δὲ οὔτοι συγκαταριθμοῦνται ὑπ' αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἄλλων θεῶν και ὅμως, ἐάν παρέλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα θεοῦ τινος, τούτων μάλιστα ἤθελον παραλάβει τὰ ὀνόματα, και ἤθελον διατηρήσει τὴν μνήμην αὐτῶν, καθόσον πάντοτε ἐθαλασσοπόρουν τε αὐτοί, και ὑπῆρχον Ἕλληνας τινες θαλασσοποροῦντες, ὡς και ἐγὼ πιστεύω και φρονῶ. Ὡστε τούτων μάλλον τῶν θεῶν τὰ ὀνόματα θὰ ἐγίνωσκον οἱ Αἰγύπτιοι, ἢ τὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ὡς δὲ λέγουσιν αὐτοί, εἶνε ἡδὴ 17 χιλιάδες ἔτη ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσεως, ἐφ' ἧς ἐκ τῶν ὀκτὼ θεῶν παρήχθησαν οἱ δώδεκα θεοί, ὧν εἰς εἶνε και ὁ Ἡρακλῆς.

§ 44. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μάθω σαφῶς ὅ,τι ἦτο δυνατόν περὶ τούτων, ἐπλευσα και εἰς Τύρον τῆς Φοινίκης, μαθὼν ὅτι και αὐτόθι ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ἡρακλέους σεβαστός και εἶδον αὐτὸν πλουσίως κατασκευασμένον, και ἄλλα πολλὰ ἔχοντα ἀφιερῶματα, ἐξ ὧν ἦσαν και δύο στήλαι ἐν αὐτῷ, ὧν ἡ μὲν ἦτον ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ἡ δὲ ἐκ σμαράγδου λίθου, λαμποκοποῦντος τὴν νύκτα μεγάλως. Ἐλθὼν δὲ εἰς ὀμιλίαν μετὰ τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ, ἠρώτησα ἀπὸ πότε ἦτον ἱδρυμένος ὁ ναὸς αὐτός; δὲν εὑρηκα δὲ οὐδὲ τούτους συμφώνους πρὸς τοὺς Ἕλληνας διότι μοι εἶπον, ὅτι ὁ ναὸς ἱδρύθη συγχρόνως μετὰ τὸν κατοικισμὸν τῆς Τύρου, και ὅτι ἡ Τύρος κατοικεῖται, ἀπὸ δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν. Εἶδον δὲ εἰς τὴν Τύρον και ἄλλον ναὸν Ἡρακλέους, ἐπικαλουμένου Θασίου. Ἐπῆγα δὲ και εἰς τὴν

ριώδη και ἀκατάληπτον, ἧς μόνον ἐγνώσθη ὅτι τὰ γράμματα ἦσαν Αἰγυπτιακά; ἔστειλε λοιπὸν ὁ Ἀγησίλαος ἀντίγραφον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης διὰ τοῦ Ἀγησιρίδου εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν προφήτην Χινούφην, ὅστις, ἐξηγήσας τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπέστειλε τὴν ἐξηγήτην πρὸς τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον.

Θάσον, ὅπου εὑρον ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἱδρυθέντα ὑπὸ τῶν Φοινίκων, οἵτινες, ἐκπλεύσαντες εἰς ἀναζήτησιν τῆς Εὐρώπης, ἔκτισαν τὴν Θάσον ταῦτα δὲ τὰ γεγονότα εἶνε κατὰ πέντε γενεάς ἀρχαιότερα τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι γεννήσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιτρώωνος Ἡρακλέους. Δεικνύουσι λοιπὸν πάντα ταῦτα σαφῶς, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς εἶνε θεὸς παλαιός, και νομίζω, ὅτι ὀρθότατα ποιοῦσιν ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἔχουσι ἱδρυμένους διπλοῦς ναοὺς τοῦ Ἡρακλέους, και πρὸς μὲν τὸν ἓνα, ὡς ἀθάνατον, δὲ Ὀλύμπιον ἀποκαλοῦσι, προσφέρουσι θυσίας, πρὸς δὲ τὸν ἕτερον, ὡς ἥρωα, προσφέρουσι ἐπιτυμβίους τιμὰς.

§ 45. Λέγουσι πολλὰ και ἄλλα ἀπερίσκεπτα οἱ Ἕλληνας ἀνόητος δὲ εἶνε και ὁ ἐξῆς μῦθος, δὲν λέγουσι περὶ τοῦ Ἡρακλέους ὅτι φηλ: ἐλθόντα αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον, συνέλαβον οἱ Αἰγύπτιοι, και, στεφανώσαντες, τὸν ἔφερον μετὰ πομπῆς, ἵνα τὸν θυσιάσωσι εἰς τὸν Δία και κατ' ἀρχὰς μὲν αὐτὸς ἔμενεν ἡσυχος ὅταν ὅμως ἤρχισαν νὰ τὸν ετοίμαζωσι πρὸς τὴν θυσίαν πλησίον τοῦ βομοῦ, ἀνέπτυξε πάσαν τὴν δύναμίν του, και ἐφόνευσεν ἅπαντας αὐτούς. Νομίζω δ' ἐγὼ, ὅτι οἱ Ἕλληνας, τοιαῦτα λέγοντες, ἀγνοοῦσιν ἐντελῶς και τὸν χαρακτῆρα και τοὺς νόμους τῶν Αἰγυπτίων διότι ἄνθρωποι, εἰς οὓς οὐδὲ κτήνη νὰ θυσιάζωσι εἶνε συγχωρημένον, πλὴν τῶν χοίρων, τῶν βοῶν και τῶν μόσχων, ὅσοι ἂν εὐρεθῶσι καθαροὶ ὄντες, και τῶν χηνῶν, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ θυσιάζωσι ἄνθρώπους; ἔπειτα πῶς ὁ Ἡρακλῆς, εἰς ὧν, και ἄνθρωπος ἀκόμη τυγχάνων, ὡς αὐτοί οἱ ἴδιοι λέγουσι, ἠδύνατο πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων νὰ φονεύσῃ; Και περὶ μὲν τούτων τοσαῦτα εἰπὼν, ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐμένειαν τῶν θεῶν και τῶν ἡρώων.

§ 46. Τὰς δὲ αἶγας και τοὺς τράγους δὲν θυσιάζουσιν οἱ, περὶ ὧν εἴρηται ἀνωτέρω, Αἰγύπτιοι, διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν οἱ Μενδήσιοι

συγκαταριθμοῦσι τὸν Πᾶνα μεταξὺ τῶν ὀκτὼ θεῶν, τοὺς ὅποιους λέγουσιν, ὅτι ὑπῆρξαν ἀρχαιότεροι τῶν δώδεκα θεῶν. Ζωγραφοῦσι δὲ οἱ ζωγράφοι, και γλύφουσι οἱ ἀγαλματοποιοὶ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Πανός, ὡς και οἱ Ἕλληνας, αἰγοπρόσωπον και τραγοςκελές ὄχι διότι πιστεύουσιν ὅτι ὁ Πᾶν ἔχει τοιαύτην μορφήν, ἐπειδὴ τὸν φαντάζονται ὅμοιον μετὰ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἀλλ' ὅμως δὲν μοι εἶνε εὐχάριστον νὰ εἶπω τίνος ἕνεκα ζωγραφοῦσιν αὐτὸν οὕτω. Σέβονται δὲ οἱ Μενδήσιοι τοὺς τε τράγους και τὰς αἶγας, ιδίως δὲ μάλλον τοὺς ἀρσενικοὺς ἢ τὰς θηλυκὰς, και οἱ βοσκοὶ αὐτῶν ἀπολαμβάνουσι μεγαλειτέρων τιμῶν. Ἐκ τούτων δὲ τῶν τράγων εἰς μάλιστα τιμᾶται περισσῶς, και ὅταν ἀποθάνῃ οὗτος, εἰς μέγα πένθος βυθίζεται ὀλόκληρος ὁ Μενδήσιος νομός. Καλεῖται δὲ ὅ,τε τράγος καὶ ὁ Πᾶν Μένδης αἰγυπτιαστί. Συνέβη δ' εἰς τὸν νομὸν τούτον, ὅτε ἐγὼ ἤμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὸ ἐξῆς τερατῶδες τράγος ἐμίγνυτο μετὰ γυναικὸς ἀναφανδόν, και ἐπιδεικνύετο τοῦτο εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

§ 47. Τὸν δὲ χοῖρον θεωροῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι μιὰρὸν, και, ἐάν τις αὐτῶν ἐγγίσῃ χοῖρον, ἐνῷ διαβαίνει, πορεύεται ἀμέσως εἰς τὸν ποταμὸν και ἐμβαπτίζεται εἰς αὐτόν, ὁμοῦ μετὰ τὰ φορέματά του, οἱ δὲ χοιροβοσκοί, και τοὶ ὄντες ἐκ γενετῆς Αἰγύπτιοι, μόνον αὐτοὶ ἐκ πάντων δὲν εἰσέρχονται εἰς Αἰγυπτιακὸν ναόν, οὔτε οὐδεὶς ὑπανδρεύει μετ' αὐτῶν τὴν θυγατέρα του, οὐδὲ γυναῖκα ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τις, ἀλλὰ συμπενθεροῦσιν οἱ χοιροβοσκοὶ μόνον μεταξὺ τῶν. Και πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους θεοὺς δὲν συνθίζουσιν οἱ Αἰγύπτιοι νὰ θυσιάζωσι χοίρους, πρὸς μόνον δὲ τὴν σελήνην και τὸν Διόνυσον θυσιάζουσι τοιοῦτους κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους και κατὰ τὴν αὐτὴν πανσέληνον, ὅτε και τρώγουσι τὸ κρέας αὐτῶν ὑπάρχει δὲ λόγος, δὲν λέγουσιν οἱ Αἰγύπτιοι, δι' ὃν κατὰ μὲν τὰς ἄλλας ἐορτὰς ἄ-

ποτροπιάζονται τὸς χοίρους, κατὰ δὲ ταύτην τὸς θυσιάζουσι· ἐγὼ ὅμως, καίτοι γινώσκω τὸν λόγον τοῦτον, δὲν κρίνω εὐπρεπὲς νὰ τὸν εἶπω. Θυσιάζουσι δὲ ὡδὲ πως τὸν χοῖρον πρὸς τὴν Σελήνην. Ἀφοῦ τὸν σφάζωσι, θέτουσιν ὀμοῦ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς, καὶ τὸν σπλῆνα, καὶ τὸ ἐπίπλοον, καὶ περικαλύψαντες αὐτὰ διὰ πάσης τῆς πιμελῆς, ἧτις ὑπάρχει παρὰ τὴν κοιλίαν, τὰ καίωσιν εἰς τὸ πῦρ· τὰ δὲ λοιπὰ κρέατα τοῦ θύματος τρώγουσι κατὰ τὴν πανσέληνον, καθ' ἣν κάμνουσι τὴν θυσίαν· κατ' ἄλλην δὲ ἡμέραν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γευθῶσιν αὐτῶν. Οἱ δὲ πτωχοὶ, διὰ τὴν ἀχρηματίαν των, κατασκευάζουσι χοίρους ἀπὸ ζύμην ἄρτου, καὶ, ἀφοῦ τοὺς ψήσωσι, τοὺς προσφέρουσιν εἰς θυσίαν.

§ 48. Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, σφάζας ἕκαστος χοῖρον πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του τὸ μεσημέριον, δίδει αὐτὸν πάλιν ὀπίσω πρὸς τὸν πωλήσαντα χοιροβοσκόν. Κατὰ δὲ τὰλλα τελοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, πλὴν τῆς θυσίας τῶν χοίρων, ἀπαράλλακτα σχεδὸν ὡς οἱ Ἕλληνας· ἀλλ' ἀντὶ φαλλῶν ἔχουσιν ἐπινοήσει ἄλλα ἀγάλματα νευρόσπαστα, ὅσον πηγιαία τὸ μῆκος, ἔχοντα τὸ αἰδοῖον νεῦον πρὸς τὰ κάτω καὶ ὄχι πολὺ μικρότερον τοῦ λοιποῦ σώματος, ἅτινα περιφέρουσι γυναῖκες ἀνὰ τὰς κώμας, ἐπόμεναι ἀδλητῆ, ὅστις προηγείται αὐτῶν, καὶ ἄδουσα ὕμνους πρὸς τὸν Διόνυσον. Ὁ δὲ λόγος, δι' ἣν τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἔχουσι τὸ αἰδοῖον μεγαλύτερον τοῦ συνήθους, καὶ κινεῖται διὰ τῶν χορδῶν μόνον αὐτὸ ἐξ ὄλου τοῦ σώματος, εἶνε ἱερὸς καὶ ἀπόρρητος.

§ 49. Νομίζω δὲ, ὅτι ὁ Μελάμπους, υἱὸς τοῦ Ἀμυθίωνος, ἐγένωσκεν ἐντελῶς τὰ περὶ τῆς θυσίας ταύτης. Διότι ὁ Μελάμπους ἐδίδαξεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ τε ὄνομα τοῦ Διονύσου, καὶ τὴν θυσίαν, καὶ τὴν πομπὴν τοῦ φαλλοῦ. Καὶ δὲν ἀπεκάλυψε μὲν εἰς αὐ-

τοὺς πᾶσαν τὴν διδασκαλίαν ἐπακριβῶς, ἀλλ' οἱ ἐπελθόντες σοφοὶ ἐξήγησαν αὐτὴν τελειότερον. Τὸν φαλλὸν ὅμως, ὅστις περιάγεται εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, εἰσήγαγεν ὁ Μελάμπους βεβαίως, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἔμαθον οἱ Ἕλληνας νὰ ἐκτελῶσιν, ὡς ἐκτελοῦσι, τὰ κατὰ τὸν φαλλόν. Φρονῶ δ' ἐγὼ, ὅτι ὁ Μελάμπους, ἀνὴρ σοφὸς γενόμενος, κατέστη τε αὐτὸς ἔμπειρος εἰς τὴν μαντικὴν τέχνην, καὶ, διδασθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ, πολλὰ τε ἄλλα εἰσήγαγε παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὰ περὶ τὸν Διόνυσον, μικρόν τι αὐτὰ τροποποιήσας· διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀποδώσω εἰς ἀπλὴν σύμπτωσιν τὴν ὁμοιότητα τῶν τε ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι τελομένων πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ αὐτοῦ· διότι ἄλλως αἱ τελεταὶ αὐταὶ θὰ ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὰ ἦθη τῶν Ἑλλήνων, καὶ δὲν θὰ ἐφαίνοντο ὡς νεωστὶ εἰσηγμέναι παρ' αὐτοῖς. Οὕτε πάλιν δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἢ ταύτας, ἢ ἄλλας τινας, τελετάς. Μᾶλλον δύναμαι νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἴσως ὁ Μελάμπους ἐδιδάχθη τὰ περὶ τὸν Διόνυσον παρὰ Κάδμου τοῦ Τυρίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐλθόντων ἐκ Φοινίκης εἰς τὴν χώραν, τὴν σήμερον καλουμένην Βοιωτίαν.

§ 50. Σχεδὸν δὲ καὶ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν ἐξ Αἰγύπτου ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα· διότι, ὅτι μὲν ἦλθον ἐκ τῶν βαρβάρων, περὶ τούτου οὐδόλως ἀμφιβάλλω. Νομίζω δὲ, ὅτι ἦλθον κυρίως ἐκ τῆς Αἰγύπτου, διότι, ἐκτὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῶν Διουσκούρων, καθ' ἃ καὶ πρότερον εἶπα, καὶ τῆς Ἥρας, καὶ τῆς Ἑστίας, καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ τῶν Χαρίτων, καὶ τῶν Νηρηίδων, πάντων τῶν ἄλλων θεῶν τὰ ὀνόματα εἰσὶν ἀνεκαθεν γνωστὰ ἐν Αἰγύπτῳ, καθ' ἃ αὐτοὶ οἱ Αἰγύπτιοι λέγουσι. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν θεῶν, οὓς λέγουσιν ὅτι ἀγνοοῦσι, νομίζω, ὅτι εἰσήχθησαν ὑπὸ Πελασγῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ποσειδῶνος. Τοῦτον δὲ τὸν θεὸν ἔμαθον

παρὰ τῶν Λιβύων· διότι κατ' ἀρχὰς οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἦτο γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος ἢ ἐν τῇ Λιβύᾳ, ὅπου καὶ τιμᾶται ἔτι μέχρι τοῦδε ὁ θεὸς οὗτος. Πρὸς δὲ τοὺς Ἕρωας οἱ Αἰγύπτιοι οὐδεμίαν προσφέρουσι τιμὴν. (ἀκολουθεῖ).

ΣΥΝΟΨΙΣ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(Συνέχεια. — Ἴδε ἀριθ. 8.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐποταγὴ τῶν βασιλευσῶν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, Πτολεμαῖον, Ἀντίγονον Μακεδονίαν, καὶ πάλιν εἰς τοὺς Πτολεμαίους, καὶ τέλος τῆς βασιλείας των.

Ὅταν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Δαρεῖον, ἔτει 3,672, καὶ ἐπολιόρκει μετὰ ταῦτα τὴν Τύρον, ἐν ἣ εἶχον συνθηροισθῆ πολλοὶ πλοῦσιοι ξένοι, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ἀπόρητον, οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου, μαθόντες τὰς νίκας καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ μισῶντες τοὺς Πέρσας, προσέφερον τῷ Ἀλέξανδρῳ ἑκατὸν εἰκοσι πλοῖα καὶ τὰ βασίλεια αὐτῶν, ὑποσχεθέντες αὐτῷ συνάμα ὑποταγὴν καὶ πίστιν σταθεράν. Περὶ τούτου ἔγραψεν ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Κούρτιος Βιβ. Δ'. «Κύπρον μὲν οἱ βασιλεῖς ἦκον ἐγχειρίζοντες αὐτῷ». Τότε καὶ ὁ Πύματος, βασιλεὺς τῶν Κιτιέων, προσέφερε τῷ Ἀλέξανδρῳ σπάθην πολύτιμον, ἣν οὗτος, τιμῶν τὸν προσφέροντα, ἐζώσθη παραχρῆμα ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων τῶν στρατηγῶν του.

Ὁ Ἀλέξανδρος, εὐχαριστήσας τοὺς βασιλεῖς, μετεχειρίσθη αὐτοῖς φιλικώτατα, καὶ διώρησε βασιλέα τῆς Πάφου τὸν Αὐλόνιομον, ἐκ τοῦ γένους τοῦ Κιννύρου καταγόμενον, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, τοὺς δ' ἄλλους ἀφῆκε ν' ἀπέλθωσιν ἡσυχῇ εἰς τὰ βασίλειά των. Οὗτοι

δὲ, ἀφιγθέντες εἰς Κύπρον, ὠκοδόμησαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν πόλιν τῆς Καλλινοῦσας, μεταξὺ Λεμενίτου καὶ Χρυσοχοῦς τῷ πάλαι κειμένῃ, καὶ Ἀλεξάνδρεταν αὐτὴν ὠνόμασαν, ἀλλὰ σήμερον οὐδὲ ἶχνος αὐτῆς ὑπάρχει.

Ἐτει 2,692, ὁ Ἀντίγονος, πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ Κασάνδρου, (α) φίλου τοῦ Πτολεμαίου, ἀφῆκε τὴν πολιορκίαν τῆς Τύρου εἰς τὸν υἱὸν του Δημήτριον, τὸν Πολιορκητὴν ἐπονομασθέντα, καὶ ἐστρεψε τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ Κασάνδρου. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, εὐρῶν εὐκαιρίαν κατὰλληλον ὁ Πτολεμαῖος, ὄρμησε μετὰ μεγάλης ναυτικῆς δυνάμεως κατὰ τῆς Κιλικίας, καὶ τὸν μὲν βασιλέα αὐτῆς Στασίτικον ἐθανάτωσε, τὴν δὲ πόλιν ἠρήμωσεν, ὑποχρεώσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς νὰ μετακινήσωσι εἰς Πάφον, ἀκμάζουσαν τότε ἐπὶ πλούτῳ καὶ δόξῃ, ἕνεκα τοῦ ἐν αὐτῇ θαυμαστοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Φθάσας δὲ καὶ ὁ ἴδιος εἰς Κύπρον ἐθανάτωσε Πυγμαλίωνα τινὰ, καὶ τὸν Πράξιπον τῆς Λαπιθίας, διορίσας βασιλέα τῆς Σαλαμίνας καὶ ἐπίτροπον αὐτοῦ τὸν Νικοκρέοντα, στρατηγὸν δὲ τῆς χερσαίας καὶ ναυτικῆς τῆς νήσου δυνάμεως τὸν ἀδελφόν του Μενέλαον. Μετὰ δύο ἔτη ὅμως, εὐρισκομένου τοῦ Πτολεμαίου εἰς Αἴγυπτον καὶ μαθόντος ὅτι ὁ Νικοκλῆς, βασιλεὺς τῆς Πάφου, ἦτο φίλος τοῦ

(α) Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον καὶ δυνάμει ἐπὶ τὴν Ἀρβίλους, ἀπῆλθεν εἰς Βαβυλῶνα, ἐν ἔτει 3,683. Τὸ ἐκτεταμένον του βασίλειον μετὰ πόλλας ἀλληλομαχίας διερέθη εἰς τέσσαρα μέρη. Ἐν τούτων ἐκλήρωθη τῷ τῷ Λάγῳ Πτολεμαίῳ, περιλαμβάνον τὴν Αἴγυπτον, τὴν Λιβύαν καὶ μέρος τῆς Ἀραβίας. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὴν Συρίαν καὶ Φοινίκην ἐποφθαλμίων, προσεπάθησε νὰ κυριεύσῃ αὐτάς, ὅπερ καὶ κατέρθωσεν. Ἀλλ' ὁ Ἀντίγονος, βασιλεὺς τῆς Ἀσίας καὶ Μακεδονίας, ἤρπαξεν ὀλίγον ὕστερον τὰ κατακτηθέντα ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου μέρη καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Τύρον. Οἱ Ρόδιοι τότε καὶ οἱ Κύπριοι ἐβοήθησαν αὐτὸν ἐπὶ τισὶ συμφοραῖς, ἀπιστεῖλαντες αὐτῷ σπουδαῖον στόλον, οὗ ἑσπερεῖτο ὁ Πτολεμαῖος, καὶ ἀνευ τοῦ ὀπίου ἀδύνατον ἦτο νὰ κυριεύσῃ τὴν Τύρον.

Ἀντιγόνου καὶ συνεννοεῖτο μετ' αὐτοῦ, ἔσται-
λε κρυφίως εἰς Κύπρον Ἀργαῖόν τινα καὶ τὸν
Καλλιστράτον, πιστοῦς του, ἵνα φρονεῦσιν
αὐτὸν ἄνευ θορύβου. Φθάσαντες οὗτοι εἰς
Πάφον ἐπολιόρησαν νύκτωρ τὸν οἶκον τοῦ
Νικοκλέους καὶ κατὰ τοσοῦτον ἔστενοχώρη-
σαν αὐτὸν, ὥστε μόνος του ἐπὶ τέλους ἐξ ἀ-
πελπισίας ἐσφάγη. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἀξιό-
θέα, μαθοῦσα τὴν τύχην τοῦ βασιλέως καὶ
φοβηθεῖσα μὴ οἱ κακοῦργοι ἐχθροὶ του ἀρπά-
σωσι τὰς παρθένους θυγατέρας αὐτῆς, ἔσφα-
ξεν ἰδίαις χερσὶν αὐτάς, καὶ κατέπεισεν εἰσε-
τε τὰς ἀδελφὰς τοῦ συζύγου τῆς νὰ προτιμή-
σωσιν ἄψκαι τῆς δουλείας καὶ ἀτιμίας τὸν
θάνατον. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Νικοκλέους λοιπὸν,
κλείσαντες τὰς θύρας τοῦ ἀνακτόρου καὶ θέ-
σαντες ἐν αὐτῷ πῦρ, κατεκάησαν ἅπαντες.
Οὕτως ἡ οἰκογένεια τῶν βασιλέων τῆς Πάφου
ἐξέλειπε παντελῶς, οὐδενὸς μέλους αὐτῆς δι-
ασωθέντος τῆς καταστροφῆς.

Μετὰ τινα καιρὸν ὁ Ἀντιγόνος ἀπέστειλε
τὸν υἱὸν του Δημήτριον μετὰ μεγάλων δυνά-
μεων εἰς Κύπρον, διατάξας αὐτὸν νὰ ὑποτάξῃ
τὴν Σαλαμίνα, καὶ ἄψκαι, εἰ δυνατὸν, τὴν
νῆσον. Ὁ Δημήτριος, πλεύσας εἰς Κύπρον
μετὰ δέκα πέντε χιλιάδων πεζῶν καὶ τετρα-
κοσίων ἵππέων, καὶ μετὰ στόλου ἐξ ἑκατὸν
δέκα πλοίων, ἀπεβίβασθη εἰς Καρπασίαν καὶ
ἐπολέμησε κατὰ πρῶτον τὴν Ἡρανίαν ἢ Οὐ-
ρανίαν, χώραν μεγάλην καὶ πλουσίαν, ἐν ἣ
εὐρίσκατο ναὸς τῆς Ἀφροδίτης περίφημος, κυ-
ριεύσας αὐτὴν καὶ κατακρημνίσας τὰς ὠραι-
τέρας καὶ πλουσιωτέρας οἰκοδομὰς τῆς. Ἀ-
φῆσας δὲ ἐν τῇ κυριευθείσῃ πόλει ὀλίγα πλοῖα
ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Σαλαμίνας. Ὁ Μενέ-
λαος μαθὼν τὰς ἐπιτυχίας καὶ κινήσεις τοῦ
Δημητρίου, ἐξῆλθεν εἰς προὔπαντησιν αὐ-
τοῦ καὶ πέντε ὥρας μακρὰν τῆς Σαλαμίνας
ἐκτόπησεν αὐτὸν, ἀλλ' ἠττηθεὶς ἐπέστρεψε καὶ
ἐκλείσθη ἐν τῷ φρουρίῳ, ἀποστείλας πύραυλα

ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης του εἰς τὸν ἀ-
δελφὸν του Πτολεμαῖον, ἵνα ζητήσῃ αὐτῷ βο-
θήθειαν. Ὁ Δημήτριος, πολιορκήσας καὶ κατὰ
θάλασσαν τὴν Σαλαμίνα, ἔστενοχώρησε αὐτὴν,
ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη εἰμὴ μετὰ πολλοὺς μῆνας,
ἀφοῦ ἐνίκησε καὶ τὸν Πτολεμαῖον, ὅστις ἔ-
στρεψε μετὰ μεγάλης δυνάμεως εἰς βοήθειαν
τοῦ ἀδελφοῦ του, νὰ κυριεύσῃ αὐτὴν. Μ' ὅ-
λας ὁμως ταύτας τὰς ἐπιτυχίας του ὁ Δημή-
τριος δὲν ἐκράτησε πολὺ τῆς νήσου, διότι μετ'
ὀλίγον ὕστερον ὁ τοῦ Λάγου Πτολεμαῖος ἢ ὁ
Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, ὡς πολλοὶ ιστορι-
κοὶ θέλουσιν, ὁ μέγας ἐν τῇ ἀστρονομικῇ ἐπι-
στήμῃ, ἀπεδίωξε τῆς νήσου τὸν Δημήτριον
καὶ ὑπέταξεν αὐτόν. (α)

Ἄλλ' εὐθὺς κατόπιν ἡ παντοκράτωρ Ῥώμη
ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς ἀρπακτικὸς ἐνοχά-
της, ὡς θέλομεν ἴδῃ εἰς τὸ ἐπόμενον κεφά-
λαιον, καὶ ἀπεδίωξε τοὺς Πτολεμαῖους, ὧν
ἡ ἐξουσία διατηρήθη ἐπὶ τῆς νήσου διακόσια
σχεδὸν ἔτη, καθ' ἃ ἐκτίσθη καὶ ἡ πόλις τῆς
Ἀρσινόης, ἡ νῦν Ἀμμόχωστος καλουμένη. (α)
(ἰκολοθεῖ.)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΥ.

Εἰς τὸ τέλος χειρογράφου τοῦ 12'. αἰῶνος
τῆς τοῦ Κωνσταντίνου Μανασσῆ ἐμμέτρου
Σ υ ν ὀ ψ ε ω ς Χ ρ ο ν ι κ ῆ ς, ἀποκειμένου ἐν
τῇ τῶν Πατριαρχείων βιβλιοθήκῃ, εὑρομεν

(α) Πολλοὶ ἱστοροῦσι ὅτι ὁ τοῦ Λάγου Πτολεμαῖος,
ὑποτάξας μετὰ πανουργίας τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐδίωξε πολὺ
πλήθος Ἑβραίων, ἀνεγκάσας πολλοὺς νὰ μετοικίσωσιν εἰς
Αἴγυπτον καὶ εἰς Κύπρον. Ἐκτοτε οἱ Ἑβραῖοι κατόκη-
σαν τὴν νῆσον καὶ κατὰ τοσοῦτον ἐπολλαπλασιάσθησαν,
ὥστε καὶ ἐπανάστασιν κατόρθωσαν νὰ διαργανώσωσι, καὶ
πολλοὺς Κυπρίους νὰ θανατώσωσιν, ὡς θέλομεν ἴδῃ μετ'
ὀλίγον εἰς τὴν παρούσαν ἱστορίαν.

(β) Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος εἶνε ὁ κτήτωρ τῆς Ἀμμ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἐν ᾧ εἰσάγεται Πάπας καὶ Πέτρος διαλε-
γόμενοι, ὁ μὲν Πάπας ὡς ἀποθανὼν, καὶ
κροῦων ἀνοιγῆναι αὐτῷ τὰς πύλας τοῦ οὐρα-
νοῦ, ὁ δὲ Πέτρος ἔσωθεν ἀποκρινόμενος. Ἐχει
δ' ὁ διάλογος πρὸς τὸ τέλος ἐκάστου ἐπιγράμ-
ματος ἐν ῥησειδίον ἐκ τοῦ Πάτερ ἡμῶν.

ΠΑΠΑΣ.

Ἄνοιζόν μοι τὰς πύλας, Πέτρε, τῷ σῷ Πάπα,
ὅν ὁ Χριστὸς καὶ ὑπὲρ σὲ ἠγάπα,
ὅτι, ἀφ' οὗ ἀπέθανον, ἀπώλεσα τὴν κλειδα,
ὅστις δ' αὐτὴν ἔχει νῦν οὐκ οἶδα·
δράμετε ἄγιοι μετὰ ψαλμῶν,
ἐγὼ γὰρ εἶμι, ὅν ἐλέγετε, Πάτερ ἡμῶν.

ΠΕΤΡΟΣ.

Πάτερ, σὺ πόθεν ἄρτι ἀνεφάνης,
καὶ οὐρανοῦ πύλας οὕτω προφθάνης;
οὐκ αἰσχύνῃ ταῦτα μάτην λέγων,
ἀνέμους διὰ βίου σου παντὸς συλλέγων,
ἀμβλυωπῶν καὶ τρέχων ἐν τοῖς σκοτεινοῖς,
καὶ πῶς ἄρτίως βλέπεις ἐν τοῖς οὐρανοῖς;

ΠΑΠΑΣ.

Καὶ σὺ τίς εἶ, ὁ ἀνθιστάμενός μοι,
καὶ τολμηρῶς οὕτως ἀποκρινόμενός μοι;
οὐκ οἶδας τὴν τοῦ Πάπα παρρησίαν,
καὶ ἣν ἔχει παρὰ Χριστοῦ μεγάλην ἐξουσίαν;
ὡς ἀμαθὲς ἐστὶ τὸ πρόσθεγμα σου!
ἔδει γὰρ σε εἰπεῖν, ἀγιασθῆτω τὸ ὄνομά σου.

ΠΕΤΡΟΣ.

Αὐτὸς ἐγὼ ὁ Πέτρος εἶμι, ᾧ ἄφρον,
ψευδόμενος γὰρ ἔλεγες τοῖς πᾶσι πλάττων,
ποιῶ ὡς παρὰ Πέτρου ἐδιδάχθην,
ὅτε εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ ἀνεβιβάσθην,
συνέζης δὲ αἰετὶ τῇ ἀσθελεῖ σου,
καὶ νῦν βοῶς, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου.

ΠΑΠΑΣ.

Πέτρε, τὸ γλυκύ μου καύχημα καὶ πρᾶγμα,
τοῦτο ποτὲ οὐκ ἤλπιζον τὸ δρᾶμα·

ποίημα χαριέστατον, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γραφέως
γεγραμμένον, ἀλλ' ἄνευ δηλώσεως τοῦ ἀνό-
ματος τοῦ ποιητοῦ. Τὸ μέτρον αὐτοῦ ὑπάρ-
χει ἐν πολλοῖς πλημμελεῖς, καὶ τοσοῦτον, ὥ-
στε ἀμηχανῆ τις περὶ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐ-
τοῦ εἰ καὶ ὑπερτερεῖ ἐν αὐτῷ τῇ ἱαμβικῶν δε-
καπεντασύλλαβον εἶδος· εἶνε δὲ ὁμοιοκατά-
ληκτον, καὶ, καθ' ὃ τοιοῦτο, δὲν δύναται νὰ
ἀποδοθῇ τῷ Μανασσῆ ὅστις ἔγραψε πάντοτε
εἰς στίχους ἱαμβικούς ὁμοιοκαταλήκτους.
Ἡ γλῶσσα τοῦ ποιήματος τούτου, λίαν ὀμα-
λῆ καὶ ἀπείριτος, τυγχάνει πολλῶ καθαρω-
τέρα καὶ εὐρυθμότερα τῆς τοῦ Μανασσῆ, καὶ
δεικνύει, ὅτι ὁ ποιητὴς, καὶ τοῖ ἀδαῆς, ἢ καὶ
ἀπόσεκτος, περὶ τὰ ποιητικὰ μέτρα, ἦν ἐγ-
κρατῆς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς
μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως
ὑπὸ τῶν λογίων τοῦ ἡμετέρου ἔθνους παραδε-
δεγμένης ἐν ταῖς συγγραφαῖς αὐτῶν. Ἦν δὲ
προδήλιος ὁ ποιητὴς κληρικὸς τῆς ἡμετέρας
Ἐκκλησίας, καὶ ἄρα ἀντιπαπιστῆς ἐκ τῶν
σφόδρα, εἰς τὸ φιλόπρωτον καὶ φίλαρχον τοῦ
Πάπα ἀποδιδούς τῶν Ἐκκλησιῶν τὸν χωρι-
σμόν. Ἐχει δὲ τοῦτο ἴδιον τὸ ποίημα αὐτὸ,
ὅτι, ὡς καὶ ἐν κεφαλίδι αὐτοῦ σημειοῦται,
εἰς τὸ τέλος ἐκάστης στροφῆς ἐνυφάνεται ἐ-
πιτηδεῖως φράσις ἐκ τοῦ « Π ἄ τ ε ρ ἡ μ ὶ ν »
ὥστε διὰ τῆς τοιαύτης κατὰ διαδοχὴν ἐνυ-
φάνσεως παρέχεται ὀλόκληρος ἡ Κυριακὴ προσ-
ευχὴ, κατὰ τεμάχια εἰς τὰ τέλη τῶν διαφό-
ρων στροφῶν παρεντεθειμένη.

Τοιοῦτον τὸ ποίημα, ἔπαρ, καθ' ὃ ἀ ν ε κ δ ο τ ο ν,
δημοσιεύομεν διὰ τοῦ ΚΕΚΡΟΨΟΥ,
ὡς ἔχει μετὰ τῆς κεφαλίδος αὐτοῦ, μόνην
τὴν στίξιν αὐτοῦ ἐνιαχοῦ συμπληροῦντες.

μοχώστου. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἰδὼν ὅτι ἡ Σαλαμίς ἀ-
πώλεσε πολὺ τῆς ἀρχαίας τῆς λαμπρότητος ὡς ἐκ τῶν ἐ-
πανειλημένων πολέμων καὶ καταστροφῶν, καὶ σχεδὸν
κατεστράφη, ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον εἰς νέαν πόλιν, ἣν
ὠνόμασεν Ἀρσινόην, πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἣτις
οὕτως ὠνομάζετο.

ἀκοῦσαι καὶ παθεῖν παρὰ τῆς ἀγιότητός σου, ἐξίσου γὰρ καὶ γὼ τῆ ἐξοχότητί σου ἐπρεπε δὲ τὸ λάλημά σου γεννηθῆτω, μοι εἰπεῖν, τὸ θέλημά σου.

ΠΕΤΡΟΣ.

Σὺ τολμηρῶς ἐπαίεις ἐν τῇ γῆ τὸ θέλημά σου, ἐτίθης ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου, θελώντων ἐβούλου ἔργειν, καὶ μὴ θελώντων ἀρκεῖ σοι τοῦτο, καὶ μὴ καὶ τῶν μελλόντων νόμιζε κατάρχειν μετὰ ἀρπαγῆς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ οὐρανῷ, ὡς καὶ ἐπὶ γῆς.

ΠΑΠΑΣ.

Ὁ Πέτρος, οὐδαμῶς ἐξουσιάζον, ὡς φῆς, τυραννικῶς, ἀλλὰ κατῆρχον πάντοτε πατριωδῶς καὶ πνευματικῶς ἄνακτας γὰρ καὶ Πατριάρχας ἐνουθέτου, καὶ ἄπασιν, ὡς νόμος ὢν, ἐνομοθέτου ἐδέοντό μου ἐντεῦθεν πάντες ἡμερούσιον, ὁδός, πάτερ, ἡμῶν σήμερον ἄρτον τὸν ἐπιούσιον.

ΠΕΤΡΟΣ.

Οἶδα μεγαλαυχοῦντός σου τὰς ἀγαθοεργίας, οἶδα καὶ κρυπτομένου σου τὰς πανουργίας ὅτι πολλὴν συνέλεγες τὸν πλοῦτον, ὅσον ἀμέτρητόν τε καὶ τοσοῦτον, προσφασίζόμενος λαμβάνειν χρήματα, ὡς δῆθεν ἀφιέναι λαοὺς τὰ ὀφειλήματα.

ΠΑΠΑΣ.

Ἀληθῶς, ὦ Πέτρος, παρ' ἄλλων συνέλεγον ἐ- [λημοσύνην, ἀλλὰ παρεῖχον ἄλλοις, ποιῶν ἀγαθοσύνην, ἵνα οἱ διδόντες ταύτην ἔχωσι μετ' ἀδείας συγγνώμην ἐξ ἐμοῦ αἰτεῖν διὰ τὰς ἀμαρτίας καὶ ἔλεγον μοι πάντες, ὦ πάτερ τῶν οἰκτιρῶν, ἄφες ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν

ΠΕΤΡΟΣ.

Οὐκοῦν ἀμέσως ἀπὸ σοῦ τὴν ἄφεσιν ἤτοῦντο, καὶ σὲ δοτῆρα σωτηρίας ἐποιοῦντο τοῦτο ἐποίησεν Ἐκκλησιῶν τὸν χωρισμὸν,

τοῦτο πάντας εἰσήγαγεν εἰς πειρασμόν κρημνίσθητι τοίνυν, Ἀντίπετρος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ οὐδέποτε γὰρ εἶπας Χριστῷ, ῥῦσαί με ἀπὸ τοῦ [πονηροῦ.

ΟΑΣΙΣ ΔΙΟΣ ΑΜΜΩΝΟΣ.

Ὁάσις ὀνομάζονται τμήματα γῆς ἐφόρου, διαφόρου ἐκτάσεως, διαρρέόμενα ὑπὸ πηγῶν ὑδάτων ἐν μέσῳ ἀμμωδῶν ἐρήμων εἰσὶ δὲ ἀληθεῖς νῆσοι χλόης ἐπὶ τῆς ἀγόνου χώρας τῶν ἐρήμων. Αἱ λιθουκαὶ Ὁάσις (α) κείμεναι πρὸς δυσμὰς τῆς Λιβυκῆς σειρᾶς τῶν ὀρέων, τῶν παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Νείλου, καὶ γνωσταὶ ἀπὸ τῶν παναρχαιοτάτων χρόνων, ἐξηρτῶντο ἀείποτε ἐκ τῆς Αἰγύπτου, διότι καὶ ἡ ἱστορία διέσωσε τὴν παράδοσιν ἐπαναστάσεως τῆς Λιβυκῆς κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Αἰγυπτιακῆς μοναρχίας. Μόλις, μετὰ πολυήμερον ὄδοιπορίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, δύναται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὰς ἀπομεινωμένας ταύτας χώρας, ἐν αἷς τινες τῶν νεωτέρων περιηγητῶν εἰσέδυσαν καὶ κατέστησαν ἐντελῶς γνωστὰς τὰς κυριωτέρας αὐτῶν.

Τὸ ὄνομα Ὁάσις ἢ Λυάσις ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀρχαίας αἰγυπτιακῆς, ἐν ἣ ἐσήμαινε κ α τ ο ι κ ι α ν, καὶ, ὡς λέγει Ἑλλῆν τις γεωγράφος, ἦσαν χώραι κατωκημέναι καὶ περιεστοιχισμέναι ὑπὸ ἀχανῶν ἐρήμων. Ἔτερος Ἑλλῆν συγγραφεὺς ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν ἄξια τοῦ ὀνόματος Ν ἦ σ ο ι τ ὼ ν Μ α κ ἄ ρ ω ν, διὰ τὰ θέλητρα, ἅτινα παρεῖχον.

Ἡ μεγάλη Ὁάσις τῶν ἀρχαίων εἶναι ἡ τανῦν Ἐλ-Χαργκέρ, κατὰ τὰς Θήβας οὔσα, ἡ μεσημβρινωτέρα τῶν Ὁάσεων τῆς Λιβυκῆς ἐρήμου. Κατερχόμενοι πρὸς τὸ Δέλτα ἀπαν-

(α) Τοιαῦται Ὁάσις εὐρίσκονται καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ ἐρήμῳ Σαχάρα, κατοικοῦμεναι ὑπὸ Βερβέρων καὶ τινῶν Ἀράβων, συμποσομένω ἐκ τέσσαρα ἑκατομμύρια ἐπὶ ἐκτάσεως ὀκτάκις μεγαλητέρας τῆς Γαλλίας. Ἡ δὲ Λιβυκὴ ἐρήμος εἶναι μέρος τῆς Σαχάρας.

τῶμεν τὰς Ὁάσις Δάργελ, Φαράφρεχ, Ἐλ-Βαχρίεχ, ἀφ' ἧς, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ Βορειοδυτικόν, φθάνομεν εἰς τὴν ἐπιστημοτέραν τῶν Ὁάσεων, τὴν νῦν μὲν ὀνομαζομένην Σ ι ο υ α β, ὑπὸ δὲ τῶν ἀρχαίων Ὁάσις Διὸς Ἀμμωνος. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε τὸ περίφημον Μαντεῖον, ὅπερ ἅπας ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἐπρωῶτα καὶ τὸ ὅποιον μόνον ἔπαυσε τοῦ νὰ χρησιμοδοτῆ καὶ προφητεύῃ, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ ἄλλα, ὅτε καὶ τὸ πολιτικὸν ἀξίωμα τῆς χώρας, ἐν ἣ ἱδρυτο, ἐμυθηνίσθη. Ἀνάγουσι δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ μαντείου τοῦ Ἀμμωνος εἰς τὸ θεῖον, διηγοῦμενοι ὅτι περιστέρη, πετάξασα ἀπὸ τὸν μέγαν τῶν Αἰγυπτίων Θεῶν ναόν, ἐφάνερωσε καταδήλως τὴν θέσιν, ἐν ἣ ἐμελλε νὰ ἱδρυθῆ τὸ χρηστήριον. Ὁ Ναὸς τοῦ Ἀμμωνος, τῆς μεγάλης ταύτης Θεότητος τῶν Θεῶν, ἦν οἱ Ἕλληνας ἐξωμείωσαν πρὸς τὸν ἐαυτὸν Δία, ἀνηγέρθη τῷ ὄντι ἐπὶ τοῦ εὐφορωτέρου μέρους τῆς Ὁάσεως. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ καὶ λιφοκόλλητον διὰ σμαράγδων καὶ ἄλλων τιμίων λίθων, ἐφέρετο ἐπὶ χρυσῆς ἱεράς βάσεως, καθὼς καὶ τὰ τῶν λοιπῶν μεγάλων Θεῶν τῆς Αἰγύπτου. Πλέον δὲ τῶν ἑκατὸν ἱερέων, ὑπηρέτου τὸν Θεόν, ὅστις διὰ στόματος τῶν πρεσβυτέρων ἔδιδε τοὺς περιφημοτάτους ἀπάσης τῆς ἀρχαιότητος χρησμούς. Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Περσεὺς καὶ πλείστοι ἄλλοι ἔνδοξοι ἄνδρες, κατὰ τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις τῆς Ἑλλάδος, ἐπορεύθησαν ἐκεῖσε, ὅπως εὐλαβῶς ἐπερωτήσωσι τὸν Θεόν. Οὐ μακρὰν τοῦ Ναοῦ καὶ ἄλλο θαῦμα ἐθεάτο, ἡ τοῦ Ἡλίου πηγὴ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, τὴν μὲν πρῶταν ἦτο χλιαρὸν, τὴν δὲ μεσημβριαν ψυχρὸν, κατὰ τὴν ἐσπέραν πάλιν χλιαρὸν καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὑπερξέον. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπεθύμησε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ ἐπερωτήσῃ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς, τοῦ γενάρχου αὐτοῦ, ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε κατῆλθε λοιπὸν ἐκ

τοῦ περὶ τὴν Μέμφιδα πρὸς τὰ παρὰ τὴν Μαρεώτιδα λίμνην ἐν τῇ Κάτῳ Αἰγύπτῳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰσεχώρησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ μετὰ τῆς ἀκολουθίας, ἣν ὤρισε διὰ τὴν εἰς τὴν Ὁάσιν τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ὄδοιπορίαν. Κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας, διηγεῖται ὁ Κουίντιος Κούρτιος, ὑπέφερον τὸν κόπον, καίτοι οὐδέποτε εἶχον ἴδει τοιαύτας ἐρημίας· ἀλλ' ἅμα ὡς προεχώρησαν εἰς τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας τῆς λεωτῆς ἀμμοῦ, ἡ θεὰ τῆς γῆς δὲν προσέβαλλε πλέον τὴν ἕρασίν των οὐδὲν δένδρον, οὐδὲν ἔχνος φυτείας· προμήθεια τοῦ ὕδατος, ἣν ἔφερον ἀμμηλοὶ, ἐξηντλημένη ἤδη καὶ οὐδεμία σταγὼν ὕδατος εὐρίσκετο ἐν τῇ πυροφλεγεῖ ἐκεῖνη ἀμμῷ ὁ Ἡλῖος εἶχεν ἀποξηράνει τὰ πάντα, ὅτε αἴφνης, μικρὰ τις βροχὴ ἐπελθοῦσα ἔσβεσε τὴν δίψαν πάντων, ὑποδεχομένων τὸ ὕδωρ, τὸ ἐξ οὐρανοῦ καταπίπτον, ἐν αὐτῷ τῷ στόματι αὐτῶν. Τέσσαρας ἡμέρας ἐχρησάθησαν ἄχρις οὗ διέλθωσι τὰς ἀπεράντους ἐκεῖνας ἐρήμους. Ἐν ᾧ δὲ προσήγγιζον, ἀγέλη κοράκων ἐχρησίμωσεν ὡς ὁδηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐν τέλει ἔφθασεν εἰς τὴν Ὁάσιν τοῦ Ἀμμωνος ἐν ἣ εἶδεν, ἐν μέσῳ ἀχανῶν ἐρήμων, τὸν Ναὸν περικυκλούμενον ὑπὸ πυκνοῦ δάσους, ἐν ᾧ πολυάριθμοι πηγαὶ συνετήρουν τὴν δρόσον καὶ τὴν βλάστησιν, καὶ ἐπεσκέφθη τὴν πηγὴν τοῦ Ἡλίου, ἧς τὴν ὑπαρξίν ἐγνώρισεν ὁ Ἡρόδοτος τοῖς Ἕλλησιν ἑκατὸν ἔτη πρότερον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπηρώτησε τὸ Μαντεῖον καὶ ἐκπρόχθη ὑπ' αὐτοῦ ἀδιστακτικῶς υἱὸς τοῦ Διὸς.

Οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ ἀνεῦρον ἐν τῇ Ὁάσει Σιούβα τὰ λείψανα τῶν Αἰγυπτιακῶν Ναῶν, τὴν διαλείπουσαν πηγὴν, ἣν ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Ἀλέξανδρος καλῶς ἐγίνωσκον, τάφους λελατομημένους ἐν τῷ λίθῳ, λείψανα μομιῶν καὶ στάδια τινα γονίμου γῆς, ἀνηκουσάσης εἰς τινα χωρία. Ἡ πόλις Σιούβα, ἐξ ἧς ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ἡ Ὁάσις, εἶναι ἡ

πρωτεύουσα, κειμένη ἐπὶ κορυφῆς βράχου καὶ διηρημένη εἰς δύο διακεκριμένα μέρη· τὸ μὲν πρὸς ἀνατολὰς κατοικούμενον ὑπὸ τῶν ἐγγάμων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων, τὸ δὲ πρὸς δυσμὰς, τὸ ἐπὶ ταπεινοτέρου ἐδάφους, ὑπὸ τῶν γηρῶν καὶ τῶν ἀγάμων. Αἱ ἐδοὶ αὐτῆς εἰσι κεκαλυμμένοι καὶ οἱ κάτοικοι κυκλοφοροῦσιν ἐν τῇ πόλει, διερχόμενοι ἀπὸ οἰκίας εἰς ἄλλην, δίκην μελισσῶν ἐν κυψέλῃ, ἀλλὰ ἐν πλήρει μεσημέρῳ ἀπαιτεῖται λυχνίον. Οἱ κάτοικοι τῆς Σιούδας ἀνέρχονται εἰς 2500.

Μίαν λεῦγαν καὶ ἡμίσειαν ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης, πρὸς τὸ Ἀνατολικόδωρον, σώζονται, εἰς Ὀμμ-Βείδα, τὰ ἐρείπια μεγάλου Ναοῦ αἰγυπτιακῆς κατασκευῆς· ὁ ναὸς οὗτος ἀπατελεῖτο ἐκ τριῶν περιβόλων, ὧν ὁ μεγαλύτερος ἦτο 360 ποδῶν μήκους καὶ 300 πλάτους. Μία τῶν αἰθουσῶν διατηρουμένη ἐστὶ εἶναι ἐστεγασμένη διὰ τριῶν παρμεγέθων λίθων, μήκους μὲν 33 ποδῶν, πλάτους 26 καὶ βάρους 1000 λιτρῶν ἕκαστος· γλυφαὶ δὲ σώζονται ἐτι, καταδεικνύουσι ὅτι ὁ Ναὸς οὗτος ἦτο ἀφιερωμένος τῇ μεγάλῃ θεότητι τῶν Θεῶν, τῷ Ἀμμῶν-Ρα, τῷ Διὶ Ἀμμωνι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐπιγραφαὶ δι' ἱερογλυφικῶν συνοδεύουσι τὰς θρησκευτικὰς σκηναί, αἵτινες παριστάνονται ἐν τοῖς ἀναγλύφοις. Οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τούτων, πρὸς τὰ Νοτιοδυτικά, ῥέει ἐντὸς δάσους φοινίκων ἡ πηγή, ἧς τὰ ὕδατα εἰσι ἐκ περιτροπῆς θερμὰ καὶ ψυχρὰ εἰς διάστημα τῶν 24 ὡρῶν. Οὗτος λοιπὸν ἐστὶν ὁ πραγματικὸς ναὸς τοῦ Διὸς Ἀμμωνος καὶ ἡ Πηγὴ τοῦ Ἡλίου, ἅτινα ὁ μὲν Ἡρόδοτος περιέγραψεν, ὁ δὲ Μέγας Ἀλέξανδρος, κατακτήσας τὴν Αἴγυπτον, ἐπεσκέφθη. Ὁ Καμβύσης ἠθέλησε νὰ καταστρέψῃ τὸν Ναὸν τοῦτον· ἀλλ' ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἀπωλέσθη κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐρήμου, ἐν ᾗ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπορεύθη πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, μιμούμενος τὸν Ἡρακλέα καὶ Περσέα, αἵτινες,

κατὰ τινὰ παράδοσιν, εἶχον προπορευθῆ αὐτοῦ. Ἡ Ὁάσις τοῦ Ἀμμωνος ἦτο ἤδη διάσημος κατὰ τοὺς παναρχαιοτάτους χρόνους καὶ ὁ Ναὸς ἦτο ἀφιερωμένος τῷ μεγάλῳ θεῷ τῆς Αἰγύπτου Ἀμμῶν-Ρα, τῷ κριοκεφάλῳ, ὡς αἱ γλυφαὶ τοῦ ἐν Ὀμμ-Βείδα φανεροῦσιν· τὸ δὲ Μαντεῖον ἐπενοήθη πιθανῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ δὲ Καμβύσης, ὅστις τὸ περιεφρόνει, προὔτιθετο ἀπλῶς νὰ κατασταθῇ κύριος αὐτοῦ, καταλαμβάνων τὴν χώραν τῶν Ἀμμωνίων. (Ἐκ τοῦ CHAMPOLLION FIGEAC.) Γ. Μ.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΜΟΡΦΗΣ

Κατὰ τὸν Νικηφόρον Ἐκκlesiόπουλον, ὡς αὐτὸς ἱστορεῖ ἐν τῷ ἀ αὐτοῦ βιβλίῳ Κεφ. Μ'. αὐταῖς λέξεσι:

Ἡ μὲν τοι διάπλασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐξ ἀρχαίων παρελήφραμεν, τοιαύτῃ τις ὡς ἐντύπω περιλαβεῖν ἦν ὥρατος μὲν ἦν τὴν ὄψιν σφόδρα, τὴν γὰρ μὴν ἡλικίαν, εἴτουν ἀναδρομὴν τοῦ σώματος, ἐπτὰ σπιθαμῶν ἦν τελείων ἐπέξανθον ἔχων τὴν τρίχα, καὶ οὐ πᾶνυ δασεῖαν, μᾶλλον μὲν οὖν, καὶ πρὸς τὸ οὐλον μετρίως πῶς ἀποκλίγουσαν· μελαίνιας δὲ τὰς ὀφρὺς εἶχε, καὶ οὐ πᾶνυ ἐπικαμπεῖς, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς χαροποὺς τινὰς καὶ ἡρέμα ἐπιξανθίζοντας· εὐὸφθαλμος δ' ἦν καὶ ἐπίρριν. Τὴν μὲν τοι τρίχα τοῦ πώγωνος ξανθὴν τινὰ εἶχε, καὶ οὐκ εἰς πολὺ καθειμένην· μακροτέραν τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς περ. ἔ. φερειν, οὐδέποτε γὰρ ξυρὸς ἀνέβη ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, οὐδὲ χεῖρ ἀνθρώπου, πλὴν τῆς μητρός, αὐτοῦ νηπιάζοντος, καὶ τοῦ Ἰωάννου ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βαπτίζοντος. Ἡρέμα ἐπικληνῆς τὸν αὐχένα, ὡς μηδὲ πᾶνυ ὀρθίος καὶ ἐκτεταμένην ἔχειν τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος· Σιτόχρους δὲ καὶ οὐ στρογγύλην ἔχων τὴν ὄψιν ἐτύγγανεν, ἀλλ' ὡς περ τῆς μητρός αὐτοῦ μικρὸν ὑποκαταβαίνουσαν, ὀλίγον δὲ ἐπιφοινισσομένην, ὅσον ὑποφαίνειν τὸ σεμνὸν τε καὶ συνετὸν τοῦ ἡθους καὶ ἡμερον καὶ τὸ καθάπερ ἀόργητον, κατὰ πάντα δὲ ἦν ἐκφερῆς τῇ θεΐᾳ καὶ πανασπίλῳ ἐκείνου μητρί.

(Ἐκ χειρογράφου τοῦ 15 αἰῶνος.)

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ.

Τὴν 6 Ἰουνίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐγένετο ἐναρξίς τῶν ἐνιαυσίων ἐν τῇ Ἀμπετίῳ Σχολῇ ἐξετάσεων, διαρκεσσῶν καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα. Παρῆσαν ὁ Ἅγιος Ξανθουπόλεως, ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Καίρῳ, Κ. Ἰ. Πέρβελης, ὁ Κ. Γρηγόριος Ἡλία, Γραμματεὺς τοῦ Γενικοῦ Προξενείου τῆς Ῥωσσίας, ὁ Δὸρ βένης, ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σχολείου, ὁ Πρόεδρος τοῦ ἡμετέρου Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου, προσκληθεῖς ἐγγράφως ὑπὸ τῆς ἐφορίας τῆς Σχολῆς, ἵνα παραστῇ καὶ διευθύνῃ τὰς ἐξετάσεις τῶν παιδῶν, καὶ πλῆθος ἄλλο τῶν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν φιλομούσων καὶ φιλοκάλων Κυρίων καὶ Κυριῶν.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Ξανθουπόλεως τελεσθεῖσαν κατανυκτικὴν δέησιν, ὁ Σχολάρχης, Κ. Χατσιδάκης, ἀνέγνω καλλιπέστατον καὶ ἑλληνοπρεπέστατον λόγον, ὃν ἐλπίζομεν νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς. Μετὰ τοῦτον μαθητῆς τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῶν γαλλικῶν ἀνέγνω λογίδριον γαλλιστὶ γεγραμμένον καὶ γλαφυρὸν, ἀλλὰ λίαν πομπῶδες, καὶ εἰς ἄκρον ἐπιδεικτικὸν καὶ παραπολὺ περιέχον τὸ εὐτράπελον, ὅπερ, ὑπὸ τῆς ὕλης ξενικῆς τοῦ παιδὸς προφοράς ἐπιτεινόμενον, πολλὴν παρήγαγε τὴν ἰλαρότητα τοῖς ἀκροουμένοις.

Ἀκολούθως ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις μαθητῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως εἰς τὴν Ἱερὰν Κατήχησιν, Ἀραβικά, Γαλλικά, Ἑλληνικά καὶ Γεωγραφίαν. Οἱ μαθηταὶ ἀπῆντων λίαν εὐστόχως καὶ ἐτοιμῶς, ἰδίᾳ δ' ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Σχολῆς, Κ. Γ. Ἀράκη (εἰς τ' Ἀραβικά) ὁ Μωαμεθανὸς Ἀχμετ Βαράκη (εἰς τὴν Γεωγραφίαν) καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδες Χινόπωρος, Ποριαζόπουλος καὶ Ἀκάβαλος (εἰς τὰ Ἑλληνικά καὶ Γαλλικά) ἐχειροκροτήθησαν ἐκθύμως ὑπὸ τῶν παρεστώτων.

Μετὰ ταῦτα παρεστάθη ὑπὸ παιδῶν τῆς Σχολῆς, ἡμφιεσμένων καταλλήλους στολῆς θεατρικῆς, καὶ ἐπὶ σκηνῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης δι' αὐλαίας διεσκευασμένης, ἡ γαλλικὴ κωμῳδία «Ὁ Ἀκούσιος Ἰατρός» πυκνὰ καὶ βροντώδῃ ἐπισπάσασα τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν.

Αἱ ἐξετάσεις αὐταὶ ἐξακολογήθησαν καθ' ἅπασαν τὴν ἑβδομάδα, ἀρίστην παρήγαγον ἐν γένει ἐντύπωσιν, καὶ τὸ γενικὸν αὐτῶν ἐξαγόμενον ὑπῆρξεν οὐχὶ κατώτερον τοῦ τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Ἰδίως δὲ κατηύφρανεν ἡμᾶς τὸ ὅτι καὶ ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ σπουδάζουσι παιδία πάσης θρησκείας καὶ γλώσσης, ὥστε ἦτε Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ παιδεία διδίδεται παρὰ παιδίοις ἀλλογλώσσοις καὶ αἱ ξέναι γλώσσαι, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἀραβικὴ, ἐκμανθάνεται ὑπὸ τῶν ἑλληνοπαιδῶν, οὕτω δὲ παρασκευάζονται ἄφθονοι ὄχλοὶ πρὸς μετὰ γγισιν τοῦ Θεοῦ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας φωτὸς εἰς φωτισμὸν τῆς διανοίας τῶν ἀλλογλώσσων ἡμῶν ἀδελφῶν.

Ἐπιφυσασόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν προσεχῶς εἰς τὰ περὶ τῆς Ἀμπετείου Σχολῆς καθέκαστα, σημειοῦμεν ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις, ὅτι, ὡς ἐκ τῶν γενομένων ἐξετάσεων ἐβεβαιώθημεν, διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ ἐφιλοτιμήθησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ δικαιώσωσι διὰ τῆς ἐπιμελοῦς καὶ νοήμονος ἐκπλήρωσεως τοῦ καθήκοντός των, τὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν ΚΚ. ἐφόρων τῆς Σχολῆς, αἵτινες οὔτε μόχθων, οὔτε θυσῶν φείδονται πρὸς πιστὴν καὶ τελεσφόρον ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ καὶ διακαοῦς πόθου τῶν ἀοιδίμων ἱδρυτῶν τῆς Σχολῆς, τῶν ἀδελφῶν Ἀμπέτ, οἵτινες, ἱδρύνοντες καὶ προικοδοτοῦντες γενναίω φρονίως τὸ σεμνὸν αὐτῶ τῶν Μουσῶν τέμενος, τοῦτον προσέθεντο τὸν μέγαν καὶ φιλόανθρωπον ὄντως σκοπὸν, τὴν ἀπὸ τῆς ἀμαθίας διάσωσιν τῶν παιδῶν τῶν ἑαυτῶν ὁμογενῶν.

Ἄλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ παρέλθωμεν ἐν σιγῇ καὶ ἐλλείψεις τινάς, ἀς μετὰ θλίψεως παρετηρήσαμεν, ἐν τῷ συστήματι τῆς διδασκαλίας ὑπαρχούσας, καὶ μετὰ σεβασμοῦ ὑποβάλλομεν αὐτάς πρὸς τὴν φιλόμουσον καὶ φιλογενῆ Ἐφορίαν, συνιστώντες αὐτῇ τὴν ταχίαν διόρθωσιν ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ δόξῃ αὐτῆς τῆς Σχολῆς.

Πρῶτον, φέρ' εἰπεῖν, παρετηρήσαμεν, ὅτι παραγκωνίζεται κάπως ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, καὶ, χάριν ἄλλων γλωσσῶν καὶ ἄλλων μαθημάτων, δὲν ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν βάσιν τῆς ἐν τῇ Σχολῇ διδασκαλίας, οὔτε εἶνε αὐστηρῶς καὶ ἀπαραβάτως ὑποχρεωτικὴ ἢ σπουδὴ αὐτῆς πρὸς ἅπαντας τοὺς μαθητάς. Οἱ ΚΚ. Ἐφοροὶ γινώσκουσι καλῶς, ὅτι οὐδεμίᾳ μάθησις, οὐδεμίᾳ σπουδῇ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην γλῶσσαν γινομένη, δύναται νὰ ἐξυψώσῃ τὸν νοῦν, καὶ νὰ ἐπιβρώσῃ τὴν κρίσιν, καὶ νὰ φρονηματίσῃ καὶ ἠθικοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅσον ἢ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἄν δὲ Γερμανοὶ, καὶ Γάλλοι, καὶ Ἄγγλοι, καὶ πάντα τὰ σοφὰ σήμερον καὶ πεπολιτισμένα ἔθνη, ἀναγνωρίζοντα τὴν ἀλήθειαν ταύτην, περὶ πλείστου ποιοῦνται τὴν ἐμαθήσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ὑποχρεωτικὴν ἔχουσι τὴν σπουδὴν αὐτῆς ἐν τοῖς ἑαυτῶν σχολείοις, χιλιάκις καὶ μυριάκις πλείοτερον ὀφείλουσιν οἱ ἐν Καίρῳ ὀρθόδοξοι νὰ σπουδάζωσι τὴν θεῖαν ταύτην γλῶσσαν, ἀφοῦ ἡ μητρικὴ αὐτῶν ἀραβικὴ, εἰς ἐλάχιστα περιορίζουσα καὶ ἄσημα ἔργα πάντα τὸν φιλογικὸν αὐτῆς πλοῦτον, πενιχρὰ παρέχει αὐτοῖς καὶ ἀνεπαρκῆ τὰ μέσα τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως.

Δευτέρην τινὰ ἔλλειψιν παρετηρήσαμεν ταύτην· τινὲς τῶν διδασκάλων ὑπάρχουσι λίαν προσηλωμένοι εἰς τὸ σύστημα τῆς κατὰ λέξιν καὶ ξηρᾶς ἀποστηθίσεως τῶν μαθημάτων, σύστημα ἀπρηχαιωμένον καὶ ἐγκαταλειφθὲν ἤδη παρὰ πᾶσι τοῖς πεφωτισμένοις ἔθνεσι· διότι, ἀσκοῦν καὶ ἀναπτύσσον μόνον τὴν μνήμην, καταδικάζει εἰς ἀδράνειαν καὶ στασιμότητα τὴν κρίσιν τοῦ μαθητοῦ, ὅστις οὕτω, πολλὰ μοχθῶν, μαθάνει μὲν πολλὰ, ἀλλὰ καταλαμβάνει ὀλίγα, καὶ παράγει ἐλάχιστα ἴδια· διὸ συνιστῶμεν τοῖς ΚΚ. Ἐφόροις ν' ἀ-

παιτήσωσι παρὰ τῶν διδασκάλων τὴν κατὰ μικρὸν μετρίασιν τοῦ συστήματος τῆς ἀποστηθίσεως καὶ τὴν κατ' ὀλίγον εἰσαγωγὴν τοῦ εἶδους τῆς δι' ἰδίων λέξεων ἐκθέσεως τῶν πραγμάτων ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ.

ΔΗΛΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

ΟΤΙ ὁ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐμφύχουσι τῶν ἐν Γαλλίᾳ Ἑλληνικῶν σπουδῶν Σύλλογος ἀνέθηκε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον ὑποθέσεών του εἰς τὴν μέριμναν τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλληνικοῦ Φιλεκπαίδ. Συλλόγου «*Η ΕΝΟΤΗΣ.*» Ὅθεν πᾶς εἰτις ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιθυμεῖ νὰ γένηται μέλος τοῦ εἰρημένου Συλλόγου, ἀπευθυνθήτω πρὸς τοῦτο ἐν Καίρῳ μὲν πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου ἢ *ΕΝΟΤΗΣ*, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ πρὸς τὸν Κ. Ε. Ε. Ροῦπαν, γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἐν τοῖς χωρίοις δὲ πρὸς τοὺς αὐτόθι Ἐπιμελητὰς τῶν συμφερόντων τοῦ Κέκροπος.

Ἡ ἐτησίᾳ καταβολὴ εἶναι φράγκα 10 π ρ ο π λ η ρ ω τ έ α· ἀντὶ δὲ τοῦ εὐτελοῦς αὐτοῦ τιμήματος οὐ μόνον ἀπολαμβάνει τις τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ἦ τακτικὸν μέλος τοῦ εἰρημένου περισπουδάστου Συλλόγου, ἀλλὰ καὶ λαμβάνει κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, ἀνευ ἄλλης δαπάνης, τὴν ἐπετηρίδα τοῦ Συλλόγου, τὸ μόνον ὀγκωδέστατον πλείστας περιέχοντα σπουδαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας πραγματείας, ἢ ἀνεκδότους συγγραφάς, καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ ἰδιαίτερου τεύχους, περιλαμβάνοντος, λίαν φιλοκάλως ἐξεργασμένας, τὰς εἰκόνας τῶν κατὰ τὸ ἔτος διηκριβωμένων μνημείων ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, μετὰ τοῦ κειμένου τῆς περιγραφῆς καὶ ἐξηγήσεως αὐτῶν.

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.)